

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1232/2024
03.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Гогић адвокат из ..., против тужене Опште болнице Сремска Митровица из Сремске Митровице, чији је пуномоћник Биљана Коцан адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3023/23 од 24.01.2024. године, на седници одржаној 03.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3023/23 од 24.01.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3023/23 од 24.01.2024. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 147/22 од 29.09.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 40.380,00 динара са законском затезном каматом од 06.04.2022. године до исплате и накнади му трошкове парничног поступка у износу од 56.530,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је затхев тужене за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3023/23 од 24.01.2024. године одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, Врховни суд је утврдио да нема услова да се дозволи одлучивање о ревизији тужене.

Предмет спора у овој правној ствари је накнада штете тужиоцу због неправилног рада обрачунске службе тужене. Тужиоцу је исплаћивана зарада у нижим износима од припадајућих услед обустава дела зараде због административне забране, с тим да није вршена уплата добављачу од кога је купио робу. Тужилац је претходно

закључио уговор о куповини робе са добављачем и овластио свог послодавца – тужену да од његове месечне зараде уплаћује на рачун продавца – добављача износ цене за купљену робу на 12 месечних рата. Ови износи су обустављани од тужиоцеве зараде, али никада нису уплаћивани добављачу већ синдикату запослених код тужене, пошто је у време закључења уговора о купопродаји постојао такав уговор закључен између добављача и синдиката тужене. Међутим, тужилац није био члан овог синдиката. Туженој није био ни достављен уговор о купопродаји закључен између тужиоца и добављача, нити уговор између добављача и синдиката, али према одлуци тужене од 05.02.2018. године износи од обустава по основу административних забрана проистеклих из уговора који су закључени између синдиката и добављача могли су се уплаћивати на рачун синдиката само на основу достављених спискова потписаних и оверених од стране овлашћеног лица синдиката и доказа о сагласности запосленог да му се обустава по основу административних забрана врши од зараде, што овде није био случај, односно изјава тужиоца о сагласности није постојала. Такође је по тужби добављача вођен спор против тужиоца по основу дуга за неплаћену робу и по пресуди у том спору је морао да плати цену робе, и при том је имао и трошкове заступања од стране адвоката. Првостепеном пресудом је усвојен тужбени захтев, а побијаном одлуком одбијена жалба тужене и у односу на одлуку о тужбеном захтеву. Иако се ревизија формално позива на законске разлоге за примену одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, истом се у ствари оспорава утврђено чињенично стање и истиче да је погрешно примењено материјално право. Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање у смислу члана 404. став 1. ЗПП и да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је стога одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у складу са одредбом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужене недозвољена.

Законом о парничном поступку је прописано да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радних односа (члан 441). У осталим парницама из радног односа, сагласно члану 436. истог закона, сходно се примењују остале одредбе Закона о парничном поступку, те се дозвољеност ревизије у тим парницама цени под истим условима као и у имовинскоправним споровима у којима се одлучује о новчаним потраживањима. То значи да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 403. став 3).

Пошто у овом поступку предмет тужбеног захтева није одлучивање о заснивању, постојању и престанку радних односа, већ исплата новчаног потраживања, а вредност предмета спора који се побија ревизијом (40.380,00 динара) очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (28.04.2022. године), изјављена ревизија је недозвољена, због чега ју је Врховни суд одбацио другим ставом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић